

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Petrou Kamínkovou ve věci

žalobkyně: **X. Y.**, narozená N.
státní příslušnost K.
zastoupená advokátkou Mgr. Evou Holou, Ph.D.
sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2026, č. j. KRPA-400156-9/ČJ-2026-000022

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 9. 2. 2026, č. j. KRPA-400156-9/ČJ-2026-000022, se ruší.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V této věci soud posuzuje zákonnost rozhodnutí o zajištění cizince za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy z důvodu, že cizinci měla uplynout lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

2. Žalobkyně je K. občanka. V České republice pobývala od roku 2023 na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia. Žalobkyně byla dle výpisu z CIS zaměstnána na fakultě sociálních věd (12. 9. 2024 - 30. 9. 2027) a na filosofické fakultě (12. 9. 2023 - 30. 9. 2027) Univerzity Karlovy. Žalobkyně podala dne 21. 10. 2025 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, o níž do dne podání žaloby nebylo rozhodnuto.
3. Žalobkyně se dne 9. 2. 2026 dostavila na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, aby zjistila informace ohledně svého pobytu.
4. Pracovnice Ministerstva zjistila, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 12. 2025, č. j. KRPA-400156-6/ČJ-2025-000022-50, byla žalobkyni podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pracovníci vznikla pochybnost o legálnosti pobytu žalobkyně, neboť měla za to, že lhůta k vycestování žalobkyně skončila o dva dny dříve, tedy 7. 2. 2026. Pracovnice zavolala hlídku cizinecké policie, které žalobkyni předala.
5. Žalobkyně podala k věci vysvětlení podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že poslední zkoušku na univerzitě složila dne 6. 2. 2026 a měla za to, že lhůta k vycestování jí končí dne 12. 2. 2026.
6. Žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 2. 2026, č. j. KRPA-400156-9/ČJ-2026-000022, žalobkyni zajistila na dobu 30 dnů od okamžiku omezení svobody z důvodu, že žalobkyni uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie.
7. Po vydání napadeného rozhodnutí žalovaná odebrala žalobkyni mobilní telefon, doklady, cennosti a další věci a přikázala umístit žalobkyni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, a to v části s mírným režimem.

Žaloba

8. Žalobkyně namítá, že správní orgán porušil § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jelikož v napadeném rozhodnutí nebyl schopen určit, kdy žalobkyni uplynula lhůta k vycestování z České republiky. Nebyla proto splněna první podmínka § 124b zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
9. Žalobkyně je přesvědčena, že nejsou správné závěry žalovaného uvedené v rozhodnutí o povinnosti opustit území ze dne 28. 12. 2025. Proti tomuto rozhodnutí však žalobkyně nebrojila, jelikož měla v plánu vycestovat ve stanovené lhůtě.
10. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že lhůta byla stanovena do 7. 2. 2026. Jak žalovaný k tomuto datu dospěl není zřejmé. Z napadeného rozhodnutí není podle žalobkyně zřejmé, kdy začala běžet lhůta 30 dní k opuštění území, tedy kdy nastala právní moc rozhodnutí ze dne 28. 12. 2025. Žalobkyně měla zájem vycestovat až na konci této lhůty, neboť měla zkouškové období a plnila své studijní povinnosti. Dne 9. 2. 2026 se domnívala, že stanovená lhůta dosud neuplynula.
11. Žalobkyně uvádí, že disponovala povolením k pobytu za účelem studia, které bylo platné do 6. 9. 2025. Dne 21. 10. 2025 požádala o jeho prodloužení. Žalobkyně má za to, že včasnému podání žádosti bránily důvody na její vůli nezávislé, a že byla podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců oprávněna žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Má za to, že doložila objektivní důvody opožděného podání žádosti. Řízení o této

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

žádosti probíhá. K tomu žalobkyně doložila informaci o stavu řízení z internetových stránek ipc.gov.cz ze dne 16. 2. 2026, podle níž je řízení ve stavu zpracovává se.

12. Žalovaný si proto měl od Odboru azylové a migrační politiky zjistit stanovisko k tomu, zda žalobkyni svědčí fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
13. Podle žalobkyně je její zajištění v rozporu s článkem 15 Návrátové směrnice, podle kterého je možné k zajištění přistoupit jen tehdy, pokud nemohou být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná avšak mírnější donucovací opatření. Podle žalobkyně rozhodnutí o povinnosti opustit území nelze považovat za návratové rozhodnutí podle Návrátové směrnice. Za takové je možné považovat až rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 a násl. zákona o pobytu cizinců.
14. Žalobkyně má dále za to, že zajištění je prostředek *ultima ratio*, který zasahuje do základních lidských práv, jelikož představuje praktické zbavení osobní svobody. Úvahy žalovaného vedoucí k zajištění žalobkyně byly zcela jednostranné a nedostatečné. Žalovaný přistoupil k zajištění pouze na základě tvrzené nelegálnosti pobytu na území České republiky po dobu dvou dnů. Z toho dovedl závěr o celkové nevěrohodnosti žalobkyně a následné nemožnosti použít mírnější opatření podle § 123b a násl. zákona o pobytu cizinců.
15. Zákon umožňuje správnímu orgánu uložit čtyři druhy alternativ k zajištění. Odůvodnění žalovaného k alternativám zajištění je založeno na tvrzeních, která nemají oporu v provedeném dokazování a jsou vnitřně rozporná. Ve vztahu k adrese uvádí, že žalobkyně se *doposud neregistrovala* ale také, že *adresu pobytu může kdykoliv změnit a tedy stát se nekontaktní*. Žalobkyně přitom měla během svého povolení k pobytu řádně hlášenou adresu v B., kde sdílí byt se spolubydlicí. Tato adresa musí být uvedena i v cizineckém informačním systému. Na této adrese se žalobkyně do doby zajištění i zdržovala.
16. Na faktech se nezakládá ani tvrzení žalovaného ohledně nedostatečných finančních prostředků na složení finanční záruky. Žalovaný k možnosti finanční záruky nepoložil žalobkyni jedinou otázku. Dotazována byla pouze na to, zda u sebe má finanční hotovost, nikoli na možnost složení finanční záruky, ať už sama nebo prostřednictvím svých blízkých. Není zřejmé, z čeho žalovaný dovedl, že toto mírnější opatření nelze realizovat.
17. Žalobkyně konečně namítá, že ze skutečnosti, že na území pobývala neoprávněně, nelze bez dalšího dovozovat její automatickou nedůvěryhodnost a úmysl se vycestování vyhýbat.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný uvádí, že žalobkyně má evidovaný aktivní návratový záznam v Schengenském informačním systému. Žalobkyně měla vycestovat do 7. 2. 2026 avšak neučinila tak. V žalobou napadeném rozhodnutí jsou uvedena všechna podstatná data včetně data právní moci rozhodnutí o vycestování 8. 1. 2026. Informace od Odboru azylové a migrační politiky si žalovaný vyžádal. V těch bylo jednoznačně uvedeno, že fikce pobytu žalobkyni nevznikla, jelikož nebyla splněna podmínka podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
19. Žalovaný rovněž uvádí, že uložení mírnějších opatření by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení. Žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu obsaženou v § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Důvody, proč žalovaný k mírnějším opatřením nepřistoupil, jsou podrobně rozvedeny na stranách 3 až 7 napadeného rozhodnutí.

20. Žalovaný uvedl, že žalobkyně podala dne 10. 2. 2026 žádost o dobrovolný návrat. Na základě této žádosti zajistilo Ředitelství služby cizinecké policie žalobkyně letenku do D. na 19. 2. 2026.

Obsah spisového materiálu

21. Z úředního záznamu ze dne 9. 2. 2026 vyplývá, že pracovnice Odboru azylové a migrační politiky přivolala hlídku Policie České republiky na pracoviště tohoto odboru, kde se nacházela žalobkyně. Ta podle pracovnice odboru nedisponovala platným pobytovým oprávněním. Policejní hlídka žalobkyni zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o policii.
22. Z informací k pobytu žalobkyně Odboru azylové a migrační politiky vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které bylo platné do 6. 9. 2025.
23. Dne 21. 10. 2025 žalobkyně požádala o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu.
24. Dne 28. 12. 2025 vydalo Krajské ředitelství Policie Hlavního města Prahy rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců o povinnosti opustit území do 30 dnů od nabytí právní moci. V rozhodnutí je uvedeno, že žalobkyně se kvůli zdravotním problémům dostala do České republiky až poté, co jí skončilo povolení k pobytu za účelem studia. Ihned si zarezervovala nejbližší termín na Odboru azylové a migrační politiky na den 21. 10. 2025 a tento den podala žádost o prodloužení. Dne 3. 12. 2025 se byla o stavu řízení informovat. Odbor azylové a migrační politiky jí sdělil, že žádost byla podána opožděně.
25. S rozhodnutím o povinnosti opustit území byla žalobkyně seznámena dne 28. 12. 2025. V rozhodnutí je uvedeno poučení o možnosti odvolat se proti povinnosti opustit území ve lhůtě 10 dnů od oznámení rozhodnutí a proti povinnosti nahradit náklady řízení ve lhůtě 15 dnů od oznámení rozhodnutí. Žalobkyně se neodvolala. Na rozhodnutí byla následně dvěma razítky vyznačena dvě data nabytí právní moci, a to 8. 1. 2026 (vyznačeno blíže neurčeného data) a 13. 1. 2026 (vyznačeno dne 27. 1. 2026).
26. Součástí spisu je dále příkaz na místě ze dne 9. 2. 2026, kterým byla žalobkyni uložena pokuta 2 000 Kč za spáchání přestupku podle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro porušení podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení má cizinec povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Jako forma zavinění je v příkazu na místě uvedena *nedbalost*.
27. Ve spisu je dále založený protokol o podání vysvětlení ze dne 9. 2. 2026. Žalobkyně mimo jiné uvedla, že si špatně spočítala datum, do kdy přesně musí vycestovat s tím, že čekala na poslední možnou dobu. Uvedla, že v České republice bydlí v pronajatém bytě se spolubydlící. Poskytla i jeho přesnou adresu. Žalobkyně sdělila, že je pojištěná, disponuje finančními prostředky od rodičů, má finanční prostředky pro svou potřebu a je schopna si obstarat letenku.
28. Žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-400156-9/ČJ-2026-000022-ZZC, kterým žalobkyni zajistil podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že vyjádření žalobkyně svědčí o její lhostejnosti k otázce jejího pobytu. Žalobkyně podle žalovaného na území Evropské unie setrvala a pobývala s plným vědomím toho, že její pobyt není oprávněný. Spoléhalo přitom na kladné vyřízení její

žádosti. Žalovaný uvádí, že jej žalobkyně nepřesvědčila, že by vycestovala dobrovolně, ačkoli sama podle správního orgánu v závěru uvádí, že hodlá vycestovat. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že uložení mírnějších opatření by bylo v případě žalobkyně zcela neúčelné. Žalobkyně podle žalovaného sama uvedla, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Jiné povinnosti plynoucí z mírnějších opatření by žalobkyně podle žalovaného neplnila, jelikož svým neoprávněným pobytem *dává jasně najevo, co si myslí o právním řádu České republiky*. Žalobkyně podle žalovaného vědomě a úmyslně nerespektovala jí uložené povinnosti a neskýtá tak záruku, že bude spolupracovat s orgány policie.

Posouzení městského soudu

29. Pokud jde o procesní náležitosti, soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
30. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v daném případě neshledal zásadní důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost omezení osobní svobody žalobkyně podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (viz rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS).
31. Dle závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, jsou soudy povinny při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění cizince, které vyplývají z unijního práva, tedy i ve věcech zajištění za účelem správního vyhoštění, na které dopadá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), přihlížet z moci úřední k vadám a nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které soudy zjistí, případně které vyjdou v řízení najevo, přestože nejsou součástí uplatněných žalobních bodů (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č. 4456/2023 Sb. NSS). Tyto závěry jsou aplikovatelné i ve vztahu k zajištění za účelem vycestování podle § 124b zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, č. 2641/2012 Sb. NSS).
32. Soud rozhodl věc bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci uvedli, že jednání nepožadují a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
33. Soud nepřehlédl, že žalobkyně při označení napadeného rozhodnutí uvedla v úvodu žaloby jiné číslo jednací než v petitu. Číslo jednací v petitu (KRPA-400156-9/ČJ-2026-000022) se shoduje s číslem jednací, které je uvedené na přiloženém napadeném rozhodnutí. S ohledem na obsah žaloby i vyjádření žalovaného k žalobě soudu neplynou žádné pochybnosti o tom, jaké rozhodnutí žalobkyně napadá. Soud proto vycházel z označení rozhodnutí uvedeného v petitu žaloby.
34. Žaloba je důvodná.
35. Soud nepřisvědčil žalobkyni v tom, že si žalovaný nezjistil stanovisko Odboru azylové a migrační politiky k tomu, zda žalobkyni svědčí fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný toto stanovisko zjistil a je obsahem spisového materiálu. Odbor azylové a migrační politiky uvedl, že žalobkyni fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nevznikla, neboť nebyla splněna podmínka dle § 47 odst. 2 zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Skutečnost, že žalobkyni nesvědčí fikce pobytu vyplývala i z rozhodnutí o povinnosti opustit území ze dne 28. 12. 2025, proti němuž se žalobkyně neodvolala. Tato námitka tak není důvodná.

36. Soud však přisvědčuje žalobkyni, že závěry žalovaného o přiměřenosti zajištění a nemožnosti uložit mírnější opatření v tomto případě neobstojí.
37. Žalobkyně byla zajištěna za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie [...]“.

Zvláštními opatřeními za účelem vycestování, která mají přednost před uložením správního zajištění, § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozumí:

- „a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“*

Užití těchto mírnějších opatření je založeno na předpokladu, že cizinec při jejich realizaci bude se správními orgány spolupracovat, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu rozhodnutí, příp. jej ztěžovat tím, že neprokáže svou totožnost nebo adresu místa pobytu, odmítne tyto údaje uvést nebo se nedostaví na předvolání policie (§ 123b odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Možnost aplikace zvláštního opatření také nutně závisí na samotném důvodu zajištění za účelem vycestování, neboť tyto důvody se svou povahou vzájemně liší (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, odst. 32). Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon rozhodnutí o povinnosti opustit území (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců, viz rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, č. 2641/2012 Sb. NSS).

38. Zajištění představuje prostředek *ultima ratio*, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotčeného. Z tohoto důvodu lze k zajištění přistoupit pouze tehdy, není-li možné dotčenému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců.
39. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2019, č. j. 3 Azs 369/2017-42, „obavy z ohrožení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, vylučující uložení zvláštního opatření, nemohou být založeny toliko na prostém nerespektování správního vyhoštění cizincem, ale k této skutečnosti musí přistoupit i další okolnost, která již důvodnou obavu z ohrožení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění může indikovat.“ Jinak řečeno, nevycestování z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže samo o sobě postačovat jako

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

argument pro nemožnost užít mírnější opatření, nejsou-li zohledněny i další relevantní skutečnosti (viz odst. 15-18 citovaného rozsudku NSS). Zmiňovaný judikatorní výklad byl přitom přijat ve vztahu k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, tedy „přísnějšího“ institutu, než je uložení povinnosti opustit území, k jehož realizaci bylo přistoupeno k zajištění v nyní posuzované věci. Tím spíš tedy bylo nutno hodnotit, zda k nerespektování povinnosti vycestovat přistupují ještě i nějaké další okolnosti, které by odůvodňovaly obavu ze zmaření možnosti realizovat povinnost opustit území.

40. Takové okolnosti soud na rozdíl od žalovaného neshledal. Žalovaný uvedl, že vyjádření cizinky svědčí o její lhostejnosti k otázce jejího pobytu, a že je přesvědčen, že by dobrovolně nevycestovala.
41. Z napadeného rozhodnutí ani z pobytové historie žalobkyně nevyplývá, že by žalobkyně byla celkově nedůvěryhodná. Lhůta pro vycestování žalobkyně uplynula dne 7. 2. 2026 a dne 9. 2. 2026 se žalobkyně sama dobrovolně dostavila na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky.
42. Mírnější opatření jsou nedostačující zpravidla v situacích, kdy cizinec jen projíždí územím ČR, nemá k ČR žádné ekonomické nebo sociální vazby, nedisponuje dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky a takovou skutečnost ani netvrdí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS, bod 34). Důvěryhodnost cizince je oslabena i pokud opakovaně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011-56), případně pokud se cizinec prokázal padělaným dokladem totožnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2024, č. j. 2 Azs 314/2019-38).
43. Žádná z takových situací však nebyla situací žalobkyně.
44. Žalobkyně uvedla, že si je vědoma vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, zároveň však vysvětlila, že si špatně spočítala datum, do kdy je povinna vycestovat. Měla za to, že může vycestovat do 12. 2. 2026. Čekala na poslední možnou dobu, neboť zrovna zakončovala zimní semestr studia na vysoké škole. Poslední zkoušku složila v pátek 6. 2. 2026 a v pondělí 9. 2. 2026 se dostavila na pracoviště OAMP aby se informovala o stavu dosud neskončeného řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu. Takové vysvětlení soud považuje za věrohodné.
45. Pokud jde o možný omyl v otázce vycestování, soud konstatuje, že na rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území EU jsou vyznačeny dvě doložky právní moci (8. 1. 2026 a 13. 1. 2026), aniž žalovaný rozlišil, která se vztahuje ke kterému výroku rozhodnutí. Nelze vyloučit, že žalobkyně měla za to, že lhůta k vycestování skutečně běží od 13. 1. 2026 a končí 12. 2. 2026. Rozhodnutí o povinnosti opustit území neobsahovalo přesné datum pro opuštění území. Neobsahovalo ani informaci o tom, kdy nabude právní moci. Obsahovalo toliko informaci o lhůtě, v níž je možné se proti rozhodnutí odvolat. Tato lhůta je 10 dní od oznámení pokud jde o odvolání proti povinnosti opustit území a 15 dní pokud jde o odvolání proti povinnosti hradit náklady řízení. Žalobkyně, která nerozumí češtině, a již bylo rozhodnutí toliko tlumočeno, mohla obě lhůty snadno zaměnit. Motivace a možný omyl žalobkyně mají přitom vliv na hodnocení její důvěryhodnosti.
46. Žalovaný nijak nezpochybnil tvrzení žalobkyně, že od roku 2023 studuje na Univerzitě Karlově, kde jí zbývá rok a půl studia, což potvrzují i údaje obsažené ve spisu (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ubytování na kolejích univerzity, zaměstnání na univerzitě, informace obsažené v rozhodnutí žalovaného o povinnosti opustit území).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Žalovaný měl též informace o dosud neskončeném řízení o prodloužení žalobkynina dlouhodobého pobytu.

47. Přestupek spočívající v neoprávněném pobytu na území ČR spáchala žalobkyně dle příkazu na místě ze dne 9. 2. 2026 z nedbalosti a nikoli úmyslně. Žalovaný zároveň ani netvrdí, že by se žalobkyně během svého pobytu dopouštěla jiné protiprávní činnosti nebo že by představovala nebezpečí pro veřejný pořádek.
48. V kontextu těchto událostí nelze žalobkyni hodnotit jako typického „nikde nevidovaného“ cizince, který by se zcela bezprizorně pohyboval na území EU a který by zcela ignoroval jakékoliv povinnosti plynoucí z právních předpisů regulujících pobyt cizinců. Z tohoto hlediska soud považuje přinejmenším za předčasné úvahy žalovaného, že v případě uložení mírnějšího opatření by se žalobkyně mohla stát nedohledatelnou. Dle soudu jde ze strany žalovaného o přílišné zevšeobecňování míry pravděpodobnosti, že by případná alternativní omezení nebyla respektována, aniž by byl takový argument něčím relevantním podložen (obdobně jako v rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57).
49. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně nemá na území České republiky *aktuální místo pobytu*, je v rozporu s obsahem spisu i s dalšími částmi odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z podání vysvětlení jednoznačně vyplývá, že žalobkyně uvedla přesnou adresu, na které se v České republice zdržuje (B.). Zároveň výslovně uvedla, že je na uvedené adrese kontaktní. Jedná se o pronajatý byt, který sdílí se spolubydlicí, a kde hodlá bydlet do konce studia. Žalovaný nijak konkrétně nezduvodnil, proč by tato adresa nemohla sloužit jako adresa pro některé z mírnějších opatření. Žalovaný toliko uvedl, že se žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí *neregistrovala*. K tomu soud konstatuje, že z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně naopak po dobu, kdy měla v České republice platné pobytové oprávnění, řádně plnila svou ohlašovací povinnost a řádně hlásila své ubytovatele.
50. Jestliže zde žalobkyně dlouhodobě studuje, pak za této situace lze těžko uvažovat o tom, že by žalobkyně byla osobou nedohledatelnou či nekontaktní. Z týchž důvodů si rovněž na straně žalobkyně nelze příliš představit motivaci k tomu, aby se stala pro orgány veřejné moci nedohledatelnou či se jinak „skrývala“, tím méně v kontextu jejího přechodného chování, kdy sama aktivně řešila své pobytové oprávnění. Nelze proto souhlasit s paušalizujícím názorem žalovaného, že by žalobkyně neskýtala záruku pro plnění povinnosti zdržovat se v ohlášeném místě pobytu, být zde ve stanovené době dostupnou či se v pravidelných časových intervalech hlásit policii. Dle soudu jsou na straně žalobkyně naopak poměrně dobré předpoklady pro uložení některého z alternativních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo písm. d) zákona o pobytu cizinců.
51. Žalovaný u mírnějších opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců neuvedl důvody, ze kterých by vyplývalo, že žalobkyně není schopna plnit povinnosti z nich plynoucí. Zároveň je úvaha žalovaného, že žalobkyně *nemá aktuální místo pobytu* v rozporu s obsahem spisu.
52. Soud se rovněž neztotožnil se závěrem žalovaného, že není možné složení finanční záruky, tedy uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
53. Podle žalovaného není složení finančních prostředků možné, protože *sama cizinka v protokolu o podání vysvětlení uvedla, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky* (podtržení doplnil městský soud).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

54. Toto odůvodnění je v rozporu s obsahem spisu. Žalobkyně při podání vysvětlení neuvedla, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Žalobkyně byla žalovaným tázána, zda disponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z České republiky. Žalobkyně uvedla, že má (!) peníze pro svoji potřebu a je schopna si obstarat letenku. Žalobkyně také konstatovala, že finanční prostředky má od svých rodičů. Žalovaný žalobkyni odebral tři platební karty. Bylo tedy zřejmé, že žalobkyně disponuje finančními prostředky. Zda tyto finanční prostředky dosahují na výši finanční záruky, kterou žalovaný ani během podání vysvětlení a ani v napadeném rozhodnutí nijak nevyčíslil, není bez dalšího zjevné. Žalovaný to blíže nezjišťoval.
55. Žalobkyně ve své odpovědi minimálně naznačila, že určitými finančními prostředky disponuje, a že jsou zde i jiné osoby, které jí mohou finančně vypomoci. Jestliže za této situace žalovaný nepoložil žalobkyni doplňující dotaz za účelem objasnění, zda by jí zmiňované finanční prostředky nebylo možno využít jako záruku, pak je jeho závěr o nemožnosti uložení alternativního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přinejmenším předčasný. Pokud v nyní posuzované věci žalobkyně explicitně zmínila, že prostředky na vycestování disponuje, nebylo možné paušálně vyloučit možnost složení finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
56. Není povinností cizince navrhnout jednotlivá mírnější opatření, resp. prokazovat jejich možnost. Povinnost zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu spočívá na bedrech správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020-19). Žalovaný tedy nemohl bez dalšího konstatovat, že žalobkyně dostatečnými prostředky na složení finanční záruky nedisponuje. Tato skutečnost ze spisu nevyplývá.
57. Odůvodnění žalovaného, proč toto mírnější opatření není možné uložit, je proto nepřezkoumatelné, jelikož nemá oporu ve spisovém materiálu.
58. Soud nad rámec nezbytného konstatuje, že žalovaný mohl uložit i kombinaci mírnějších opatření. Žalovaný tedy mohl stanovit například povinnost zdržovat se v místě určeném policií spolu s finanční zárukou, čímž by účinnost mírnějších opatření posílil.
59. Soud si je vědom, že rozhodnutí o zajištění jsou přijímána v určité časové tísní a nepředchází jim správní řízení, nicméně je nutno respektovat, že jde o rozhodnutí o omezení osobní svobody, kde jsou judikatorní požadavky přísné, a tím spíše je nezbytné zohlednit alespoň to minimální množství informací, které k dispozici správní orgán má. Není nutné na mnoha stranách opakovat, že zajišťovaná osoba nerespektuje právní řád (jinak by potřeba zajištění vůbec nenastala). Významnější je náležitá pozornost k individuální situaci zajišťované osoby a vysvětlení, proč je právě v jejím případě zajištění nezbytné.

Závěr a náklady řízení

60. Soud zrušil I. výrokem napadené rozhodnutí dílem pro nepřezkoumatelnost, jelikož skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a dílem pro nezákonnost, jelikož žalovaný nesprávně zhodnotil ohrožení výkonu rozhodnutí o povinnosti opustit území v případě uložení mírnějšího opatření [§ 78 odst. 1 s. ř. s.].
61. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v řízení o zajištění cizince za účelem

správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Je-li tedy rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že se věc vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (viz obdobně závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46).

62. O nákladech řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč, tedy celkem 9 240 Kč [§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] a náhrada hotových výdajů po 450 Kč za jeden úkon, za dva úkony 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), celkem tedy 10 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2026

Petra Kamínková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.